

چند نگاه به فرهنگ ترافیکی ساکنان کلان شهرهای ایران

راندن روی اعصاب شهروندی

در «طرح نو» امروز مطالبی می خوانید از:
اصغر مهاجری، گیتی اعتماد، فریدون جیرانی،
فرزین معصومی، زهرا رامهرمان و ...

یادداشت

تهران برای پیاده‌ها، جای ندارد

قمرلعلی

مدیرکل

شلوکی شهرها در روزهای منتهی به پایان سال، نه تنها مختص به کشورها، بلکه مربوط به تمامی کشورهای جهان است در تمام کشورهای جهان، برای اعیان با امراسمهای جمعی خود برنامه‌ریزی می‌کنند و این برنامه‌ریزی عموماً به نحوی است که تمامی مردم بتوانند به شادی خود برسدند. به این ترتیب این بحث پیش از آن که به مسائل حقوقی و شهروندی منوط باشد، به مدیریت کشورها وابسته است. در دنیای غرب و سایر کشورهای هم‌مراسمی چون کرسمس باعث می‌شود تا مردم حتی یک شنب تا سه‌شنبه را در خیابان‌ها بمانند و در این مدت همواره در خیابان‌ها دارند. ذات این جریان همین است و جز این هم نمی‌تواند باشد. مدیریت شهری برای این موقعیت باید شرایط را پیش‌بینی کرده و این تجهیزات را آماده کند. اما مدیریت شهری در کشور ما تنها گمان می‌کند که باید برای بحران‌هایی چون زلزله، سیل و... پیش‌بینی و برنامه‌ریزی داشته باشد. این در حالی است که مراسم چون عید هم می‌تواند بدون برنامه‌ریزی و پیش‌بینی به بحران تبدیل شود و از این رو باید برای چنین مراسمی هم پیش‌بینی‌هایی لازم را داشت. مردم در این زمان‌ها هستند که به خیابان‌ها مراجعه می‌کنند و حق هم دارند. خیابان‌ها مال مردم و حق آنها است اما یک مدیریت شهری خوب، تمام مشکلات را به گردن مردم نمی‌اندازد. مراکز فروش و دستفروشی را مشخص کرده و مسیرهای مشخصی را برای استفاده از وسایل نقلیه عمومی تجهیز می‌کند اما متأسفانه مدیریت شهری در کشور ما صرفاً خود را مسئول شرایط عادی کرده است و حتی برای شرایط عادی هم منظور که باید و شاید برنامه‌ریزی ندارد و این ضعف عمیق و گسترده‌ای است. جشن‌هایی چون نوروز، شفا، سیزده بدر است